

LUCIE PILÁTOVÁ

**ZÁHADA
UKRADENÉHO
DIADÉMU**

KIO KAN

Copyright © 2024, Lucie Pilátová
Copyright © ALPRESS, s. r. o.
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © 2024, Lucie Pilátová
Redakce Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2024
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-328-4

Prolog

Zvedl se vítr a nad Mont Salève zahřmělo. O pár minut později začalo pršet. Vlastně lít jako z konve. Od dolní stanice lanovky se odlepil stín a zamířil k právě přijíždějícímu černému SUV.

„Kde jste, proboha?“ vyštěkl, když otevřel dveře, aby se posadil na sedadlo spolujezdce.

„V Ženevě byla zácpa,“ odpověděl řidič a dodal: „Máš to pro mě?“

„Samozřejmě,“ ušklíbl se chlápek a otřel si mokrý obličej. Pak sáhl do vnitřní kapsy bundy a vytáhl velký plátěný sáček.

Řidič po něm hrábl, ale chlápek včas ucukl. „Tak moment,“ spustil, „nejdřív chci vidět prachy.“

„V palubní přihrádce,“ odsekl řidič a vytrhl mu sáček z ruky. Otevřel ho a hrábl dovnitř. Skvosty, které vysypal na odkládací plochu, byly jedinečné. Odhadl je na osmnácté až devatenácté století.

„Viděl tě přitom někdo?“ zeptal se muže, který kontroloval obsah velké obálky.

„Ta bába, ale nic neřekne. O to jsem se postaral,“ zaskřehotal dotázaný.

„Ty už taky ne,“ pronesl řidič tichým hlasem. Namířil na něj taser, který schovával pod sedadlem, a vystřelil. Tichá zbraň dokázala omráčit, ale i zabít, pokud měl cíl nemocné srdce. Stejně jako zloděj. Ten vytřeštil oči a to bylo poslední, co ve svém krátkém a špatném životě udělal. Řidič se přes něj naklonil, otevřel dveře a vystrčil ho ven. Pak rychle zabouchl, protože déšť byl stále silnější a on nechtěl, aby mu napršelo do auta. Znovu se podíval na šperky, spokojeně se zasmál, nastartoval a zamířil zpátky do města.

1. Alexa

Vešla jsem do obchodu a mezi vystavenými starožitnostmi opatrně prokličkovala do chodby. S bage-
tou v jedné ruce a kelímkem dvojitého espressa v druhé
se mi podařilo odemknout kancelář na první pokus. Sotva
jsem postavila snídani z fastfoodu na stůl a sportovní tašku
hodila na zem, ozval se tlumený zvuk. Po pár vteřinách
dumání nad tím, co to je a odkud to vychází, mi došlo, že
takhle zvoní můj mobil a že jsem ho v tělocvičně hodila na
dno tašky. A na něj propocené triko, šortky, mikinu, ruč-
ník, láhev s vodou, rukavice, mýdlo, krém a tisíc dalších
nezbytných zbytečností. Telefon pořád zvonil. S myšlen-
kou, že zůstanu dalších pět minut hladová, jsem se začala
přehrabovat v tašce. Otravná hromada elektronických sou-
částek ztichla přesně ve chvíli, kdy na mě vykoukla zpod
tabulky nedojedené čokolády. V seznamu nepřijatých
hovorů se objevil otec. Než poslouchat zbytečné dotazy,
proč mu neberu telefony, raději jsem ho zavolala zpátky.

Když se na druhé straně ozvalo „no konečně“, pozdravila
jsem a vzápětí dodala: „Děje se něco“?

„Alexo, potřebuju, abys přišla za mnou do kanceláře.“

„Teď hned?“

„Jo. A dopředu ti radím, neurážej mě námitkami, že jsi na
druhé straně města.“

Zacloumal mnou vztek. Přesto jsem ze sebe zdánlivě klidně
vysoukala: „Milý otče, v situaci, kdy mě z jednoho okna
šmíruješ ty a z druhého Frances, která to má v popisu práce,
by jenom blázen vyslovil takovou nekřesťanskou lež. Jelikož
já blázen nejsem, pochopitelně přijdu. Nicméně doufám, že

tvůj důvod rušit mě v práci je opravdu důležitý, protože jinak bude Meg našťvaná. Chtěly jsme dělat inventuru.“

„Vyříd' jí, že jde o pracovní věc. A pospěš si. Nejsem tady sám,“ přikázal a zavěsil.

Nezbývalo mi než pokrčit rameny a jít zkontrolovat situaci v krámě. Meg právě stála v hloučku zákazníků a očividně se je snažila přemluvit ke koupi malachitové soupravy vystavené na chippendaleovském sekretáři. Byl to laciný trik, protože šlo hlavně o to, aby si někdo všiml toho chippendalea. Nenápadně jsem na ni mávla. Pokývla a rychle za mnou přispěchala.

„Co je?“ zeptala se potichu.

„Tatík si mě žádá. Stejně jsem ale chtěla skočit pro oběd. Co ti mám přinést?“

„V první řadě tomu otravnému chlapovi vyříd', že jestli tě nepřestane prudit, pustím do světa historku, jak se učil plavat.“

„Přesně takhle?“

„Samozřejmě. A přines činu,“ zašeptala.

Cestou do otcovy advokátní kanceláře jsem zkusila hádat, co si pro mě připravil tentokrát. Ani po deseti letech se totiž nesmířil s faktem, že si jeho jediné dítě místo studií práv vybralo dějiny umění. *Myslíš si, že tě to uživí?* řval na mě. Nehádala jsem se s ním, protože to nemělo smysl. Místo zbytečných slov jsem se sebrala a na vysokou odjela až do Paříže. Věřil, že budu do měsíce zpátky. Jenže se přepočítal, protože měsíc se protáhl na šest let. Po návratu jsem si nedaleko londýnské City otevřela obchod se starožitnostmi a za dalších pár let se ze mě stala soudní znalkyně v oboru šperků a drahých kovů. Jemu to ale pořád bylo málo. Před rokem jsem potřebovala do krámu zások. Spíš náhodou jsem se zmínila před tetou Meg a to byla klika. Už nějakou dobu totiž měla plné zuby středoškolských pubertáků, kterým se jako profesorka historie snažila přiblížit dějiny světa i rodné země, jenže marně. Když zjistila, že hledám výpomoc, byla ochotná nastoupit hned následující týden.

Nakonec jí došlo, že u své oblíbené neteře se bude mít líp než mezi nevychovanými spratky, a do školy se už nevrátila. Jenže ani fakt, že dokážu uživit nejenom sebe, ale i další lidi, otce nepřesvědčil.

Na schodech do prvního patra budovy, kde měl kancelář, mě taky napadlo, proč ho vlastně ještě pořád poslouchám. Možná kvůli mámě a taky kvůli Meg, která o něm tvrdí, že se mezi svými nejbližšími choval jako slon v porcelánu už od plenek.

Pomalu jsem došla chodbou k masivním dubovým dveřím a zaklepala. I přes žádné *dále* jsem vzala za kliku a nakoukla do kanceláře, kde nikdo nebyl.

„Haló?“ zavolala jsem.

„Pojď dál,“ ozval se táta ze sedačky.

„Co potřebuješ,“ spustila jsem hned na prahu. Vzápětí mi došlo, že nejsme v místnosti sami.

Jack Hart se obrátil k muži sedícímu proti němu. „Gabrieli, tohle je moje dcera Alexandra. Majitelka toho starožitnictví naproti a soudní znalkyně v oboru šperků.“

Chlápek se zvedl a usmál se. Mohlo mu být kolem čtyřiceti, měl tmavé, lehce prošedivělé vlasy a třídní strniště. *Sympaták*, napadlo mě.

Podala jsem mu ruku.

„Gabriel de Silva,“ řekl příjemně podbarveným hlasem.

„Pokud si dobře vzpomínám, De Silva je prastarý portugalský rod.“

Zatvářil se překvapeně. „Máte pravdu. Já ale patřím ke španělské větvi.“

„Tyhle detaily si řeknete později,“ mávl Jack rukou. „A teď proč jsem tě, Alexo, zavola,“ otočil se ke mně. „Gabrielovi zemřel otec.“

„Upřímnou soustrast,“ pronesla jsem.

„Jelikož se tím mění vlastnické struktury v jejich rodině, bylo nutné udělat inventuru veškerého majetku. A Gabriel přišel na to, že jim něco přebývá.“

Nazdvihla jsem obočí. „Snad chybí, ne?“

De Silva se usmál. „Zní to divně, ale Jack má pravdu. Hledal jsem v otcově sejfu nějaké papíry, jenže místo nich jsem objevil zlatou šperkovnici a uvnitř tohle,“ řekl a podal mi několik fotografií.

„Nádherný kámen, stejně jako celá práce,“ podotkla jsem po chvíli. „Kdo ten diadém vyrobil?“

Rozpačitě se podrbal na hlavě. „To je právě ono. Netuším. V sejfu k němu nebyl žádný doklad. Ani otec se o něm nikdy nezmínil.“

„Mohl zapomenout,“ odpověděla jsem.

„Nemyslím si. Onemocněl před rokem, a když se po pár měsících ukázalo, že léčba nezabírá, začal vypořádávat svoje věci. Pomáhal jsem mu, proto vím, že v sejfu žádná šperkovnice nebyla.“

„Předpokládám, že jsem tady, abych vám řekla, co je to za šperk.“

„Ano. Rád bych totiž zjistil, jak se k nám dostal.“

Zatvářila jsem se přísně. „Určovat původ historického šperku podle fotografie je zločin.“

„Alexo,“ zasyčel otec.

Gabriel zrudl. „Promiňte.“

Jeho výraz mě rozesmál. „Dělám si legraci. Ale faktem zůstává, že jestli máte k dispozici ten diadém, otočte se a jeďte pro něj do Španělska.“

„Už pár let žiju ve Švýcarsku,“ prozradil.

„Není vám tam zima?“ zažertovala jsem.

„Nosím dva svetry,“ mrkl na mě.

„No, já vám je počítat nebudu, zato čas jo. Ten můj, protože je drahý. Kdy můžete být zpátky?“

„A co kdybych vám navrhl, abyste jela se mnou? Dům po rodičích je plný starožitností. Domluvili jsme se s bratrem, že je necháme ocenit a některé prodáme. Třeba by se vám něco z pozůstalosti hodilo. Je tam pár kousků ještě ze Španělska,

nábytek v maurském stylu, porcelán, sošky a nějaké další šperky.“

Hmm, napadlo mě v duchu, takže návštěva otce tentokrát dopadla o sto procent lépe, než jsem očekávala.

Nahlas jsem se ovšem trochu zdráhala: „Díky, zní to velmi dobře. Budu se ale muset domluvit s kolegyní, jestli pár dní beze mě zvládne. Máme hodně práce.“

Neuniklo mi, že otec protočil oči v sloup. Rozhodla jsem se nevšímat si ho.

„Dáte mi vědět?“ zeptal se Gabriel.

Vstala jsem a přešla k oknu. „Můžete?“ mávla jsem na něj. Pochopil a přešel ke mně. „Vidíte ten obchod naproti s nápisem Antik Alexa? Tak tam přijďte za hodinu a já vám řeknu.“

„A to se nemůžeš vrátit?“ ozval se táta.

„U mě budeme mít větší klid,“ odsekla jsem a rychle se rozloučila.

„Honí tě tvůj šílený otec, že jsi tak udýchaná?“ spustila Meg, sotva jsem překročila práh krámu.

„To ne, ale za chvíli budeme mít návštěvu,“ odpověděla jsem a v krátkosti jí vylíčila překvapivý průběh nevyžádané schůzky.

„Doufám, že to pozvání přijmeš.“

„Ráda bych, ale děsí mě nechat tě tady samotnou.“

Meg se zamračila. „Nejsem malé dítě.“

„Promiň, tak jsem to nemyslela. Jenže příští týden vybavujeme rezidenci doktora Meyerse.“

„To už snad budeš zpátky.“

„Jo, ale všechno je třeba připravit dopředu, aby to klaplo.“

„Tak řekni Olivii,“ navrhla.

„Napadlo mě to, ale znáš mámu. Na nás dvě je až moc akurátní,“ připomněla jsem jí.

„Hele, když bude ochotná udělat nám pořádek v papírech, беру ji všemi deseti. Navíc s ní soucítím.“

„Proč?“

„Koukat se denně na mého bratra...“ zatvářila se tragicky.

Vzápětí jsme se obě rozchechtaly. Přerušilo nás až cinknutí zvonku.

Ve dveřích se objevil Gabriel. „Dobrý den. Neruším?“

„Trochu jste si pospíšil. Potřebuji ještě vyřídit jeden telefonát.“

„Klidně počkám. Porozhlédnu se tady, jestli to nevadí.“

„Ne, vůbec. Mimochodem, to je Meg Emmonsová, moje spoléčnice.“

Když si potřásli rukama, Meg poznamenala, že mámě zavolá sama. Mrkla na mě a zmizela v kanceláři.

Otočila jsem se ke Gabrielovi. „Dáte si kafe? Vodu? Levandulovou limonádu?“

„Kafe jsem měl u Jacka. Ta levandulová limonáda mě zajímá,“ usmál se.

Přinesla jsem z lednice karafu a nalila každému sklenici. „Tak povídejte.“

„Odletíme zítra v deset ráno. Bydlet budete u mě. Pozítří musím na dva dny do Vídně, ale dům je zabezpečený, takže se tam určitě nebudete bát.“

„Potřebuji si vzít s sebou nějaké věci. Doufám, že mi ráno pomůžete se zavazadly,“ upozornila jsem ho.

„S tím počítám,“ řekl a zhluboka se napil limonády. „Je výborná.“

Přikývla jsem. „Pochvalte ji Meg. To je její práce.“

„Jack se zmínil, že bydlíte jinde,“ řekl.

„Jako že bych ve třiceti žila s maminkou a tatínkem?“ ušklíbala jsem se.

„Je mi čtyřicet a posledních pět let jsem žil s tatínkem.“

„Měl jste k tomu vážný důvod. Pokud jsem to pochopila správně.“

Z chodby vyšla Meg. „Zařizeno,“ hlásila. „Olivie může nastoupit třeba už zítra.“

„Výborně. Počítám s tím.“

„Kde vás můžu ráno vyzvednout?“ zeptal se Gabriel.

„Bydlím v City na Bush Lane, EC4R. Ale jestli máte ubytování blíž k letišti, zastavím se pro vás, ať nemusí taxikář zajíždět do centra.“

„Budu u Jacka. Musíme spolu večer ještě vyřešit nějaké obchodní záležitosti.“

„Aha. Tak víte co? Přece jenom objednáám taxi já, protože byste si zajel.“

„Jack mi nabídl, že nás na letiště odveze.“

„To vyjde nastejno. V kolik mám přijet?“

„V devět to bude stačit.“

„Říkal jste, že letíme v deset.“

„Stíháme. Nebojte,“ usmál se.

Zakručelo mi v žaludku.

„To máš z toho, že jsi na nás zapoměla s obědem,“ pronesla vyčítavě Meg.

„Doufám, že ne kvůli mně,“ obával se Gabriel.

Zvedla jsem se. „Doufáte marně. Dáte si s námi? Zvu vás.“

„Ne, zvu já vás. Na co máte chuť?“

Pokrčila jsem rameny. „Čínu.“

Rychlým krokem zamířil ke dveřím. „Fajn. Za chvíli jsem zpátky.“

Vrátil se za dvacet minut se dvěma ohromnými taškami.

„Vypadá to náramně,“ podotkla jsem. „Kdo to všechno ale sní?“

„Že máte hlad je slyšet až sem,“ zasmál se.

Po jídle prohlásil, že se mu vůbec nechce zpátky za tátou.

„Tak tady zůstaňte,“ plácla jsem jen tak.

Rozzářil se jako sluníčko. „A nebude vám to vadit?“

„Mně rozhodně ne,“ ozvala se Meg.

Až do zavírací doby jsme ho zaměstnaly různými drobnými úkoly. Plnil je bez řečí a ještě se u toho tvářil spokojeně. Navrhla jsem mu, že když nebude mít práci, ráda ho zaměstnám.

„To si budu pamatovat,“ prohlásil s úsměvem.

Napadlo mě, že takového sympáťáka bych brala i jinak. A dokonce by mi nevadilo, že je o půl hlavy menší. Tuhle idylku přerušil otec, který se před sedmou objevil ve dveřích.

„Vypadá to na večerku,“ pošeptal mi Gabriel do ucha.

„Sleduj,“ zašeptala jsem zpátky a ani jsem si neuvědomila, že mu tykám.

„Ahoj, tati, co se děje, že jsi vstoupil mezi nás, chudý lid?“

„Přestaň laskavě šaškovat,“ napomenul mě. „Přišel jsem vyzvednout Gabriela. Jedeme domů.“

„Máš smůlu. Právě jsme se domluvili, že přespí u mě. Vzhledem k tomu, že budu vystavovat znalecké posudky, potřebuji si s sebou vzít pár nezbytností. A někdo mi musí pomoci je zabalit,“ namítla jsem.

„Ale to nejde. Musíme vyřešit spoustu věcí,“ obrátil se otec ke Gabrielovi.

„Jacku, promiň, ale tohle má přednost. Alexu pochopitelně přivezu zpátky, tak to necháme, až se vrátím.“

Otec zbrunátněl. „Předpokládám, že se na letiště dostanete sami.“

„To předpokládáš správně, tatínku,“ zašklebila jsem se.

Neřekl ani slovo, otočil se na podpatku a odešel.

„Dobře jste ho zazdili,“ ozvala se Meg.

„Vy spolu nejste moc zadobře,“ domyslel se Gabriel.

„Úplně nejdřív jsem Jacka zklamala, když jsem se nenarodila s pindíkem. Pak následovala série prohřešků korunovaná mým odmítnutím studia práv. Tím mu totiž přibyly dvě starosti. Za prvé, kdo po něm převezme advokátní kancelář, a za druhé, že mě bude muset živit až do smrti.“

„Jak to?“

„Můj otec trpí utkvělou představou, že každý absolvent dějin umění umře hlady a v chudobě.“

Gabriel se zatvářil zmateně. „Potřebuješ zálohu?“ Vzápětí mu došlo, že mi taky tyká. „Nevadí?“ zeptal se.

Povzdychla jsem si. „Ježíši. Vůbec. A tím myslím jak to tykání, tak i zálohu. Ale měli bychom jít. Já si opravdu

potřebuji zabalit celkem dost věcí. Až tu hromadu tašek uvidí kapitán letadla, vyhodí je a mě s nimi.“

„Já se za tebe přimluvím,“ slíbil.

Cestou domů mě napadlo, že tam vlastně nemám nic k jídlu. „Zastavíme se u Tonyho na večeři, protože v mé lednici bys našel jenom jogurt.“

„Jak to?“

„Dobrovolně přiznávám, že neumím vařit.“

„Já jo,“ rozzářil se.

„Zase jeden chlap, co se vytahuje,“ rýpla jsem si.

Zamračil se. „Náhodou vařím dobře a rád.“

„Tak víš co, Tony má vedle restaurace malý obchod. Nakoupím a můžeš se předvést,“ navrhla jsem.

„Aspoň si odpracuju nocleh,“ mrkl na mě.

O hodinu později vykouzčil v mé malé kuchyni dokonale paellu.

Pochválila jsem ho. „Kdybych nevěděla, že patříš k jednomu z nejstarších evropských rodů, tak bych řekla, že jsi profesionální kuchař.“

„Myslíš, že šlechtic nemůže pracovat jako kuchař?“ pronesl vážným tónem.

„Netuším. Ty jsi první šlechtic, kterého znám.“

„Tak třeba můj brácha Manolo je účetní.“

Poněkud zmateně jsem poznamenala: „Jak to?“

„Vystudoval ekonomii se zaměřením na účetnictví a teď se stará o rodinný podnik a ještě má vlastní poradenskou firmu.“

Chtěla jsem se zeptat, co dělá on, jenže mu zazvonil telefon. Přijal hovor, chvíli poslouchal a pak řekl rozzlobeně několik španělských vět. Nakonec vztekle mrskl přístrojem na pohovku. Pár minut cosi mumlal ve španělštině, a když se uklidnil, otočil se ke mně. „Omlouvám se. Bratr.“

„Účetní,“ podotkla jsem.

„Teď spíš průšvihář.“

„Co provedl?“

„Prý našel doma papíry k tomu diadému. A chce po mně, abych ho přivezl do Córdoby.“

„Takže nemusím balit,“ pochopila jsem.

„Náš společný výlet rozhodně platí,“ řekl. „I když je můj brácha starší, neznamená to, že ho musím poslouchat. Už proto, že mi celá ta věc přijde divná.“

„Jak to?“

„Manolo tvrdil, že ten diadém otec koupil v nějaké aukci před patnácti lety, a když se stěhoval do Švýcarska, buď ho vzal omylem s sebou, nebo k němu zapomněl přibalit doklady. Jenže já vím stoprocentně, že před rokem v seifu nebyl. Objevil se tam, až když jsem začal likvidovat otcovu pozůstalost.“

„Proč ti bratr ty doklady nepošle? Bylo by to jednodušší, než abys kvůli nim musel letět do Španělska.“

Pokrčil rameny. „Prý má kupce.“

„Takže on ten šperk někdy viděl?“

„To netuším.“

„Nikdo si nekoupí šperky, aniž by si je dřív prohlédl. Musí mít teda fotky,“ namítl jsem.

„Neznáš Manola.“

„Zato znám lidi, co si kupují takové cennosti. Jsou velmi opatrní, protože se obvykle jedná o velké investice. Nikdo nekývne, dokud neuvidí alespoň fotku. I poté často osloví vlastního znalce.“

„Otec s bráchou klenoty pravidelně nakupovali a prodávali. Spousta lidí jim důvěřuje.“

„To ti řekli? Protože já znám rodinu de Silva pouze jako starý portugalský nebo spíš evropský rod. A rozhodně jsem se s tímto jménem nikdy nepotkala na žádné větší aukci, které běžně navštěvuji. Pochopitelně vím, že vlastní řadu vzácných kousků, které sahají až do dob reconquisty. Pochybují ovšem, že by někdo takové poklady prodával.“

„Na rovinu. Mám vlastní byznys. O správu rodinného majetku, a tedy i šperků, se starali hlavně otec s Manolem. Je z nás tří sourozenců nejstarší, proto to byla, je a dál bude jeho povinnost.“

Povzdychla jsem si. „Ty se máš. Já jsem jedináček. Doma jsem si připadala pořád sama.“

„Mít mladšího bratra jako Leonardo bys nechtěla. Věř mi.“

„Začínám mít pocit, že s nimi máš problém stejně jako já se svým otcem.“

„Manolo má otcovu povahu. Odjakživa musel řídit všechno a všechny. Leonardo je výsledek pozdního rodičovství. Máma ho měla ve třiačtyřiceti. Roztomilý chlapeček si všechny brzy omotal kolem prstu a změnil se v rozmazleného spratka. Zkrátím to. Nesnáším ho. Kvůli němu jezdím domů minimálně. Dřív ho nemusel ani Manolo. Neustále se mnou řešil, jak se ho zbavit.“

„To zní trochu drsně,“ podotkla jsem.

„Vůbec. Uvažovali jsme, že ho pošleme k příbuzným do Itálie. Jenže pak se něco stalo a Manolo otočil.“

„Copak?“ podivila jsem se.

„Netuším. Je to tak rok zpátky. Zeptal jsem se Manola, jestli kvůli Leonardovi konečně kontaktoval strýce v Padově. Spustil, že to vlastně už není třeba, protože se Leo uklidnil a snaží se. Nezdálo se mi to, jelikož ke mně se náš benjamíněk chová pořád stejně.“

Přikývla jsem. „Rodinné problémy za tebe nevyřeším, ale můžu ti pomoci s tím záhadným diadémem.“

Usmál se. „Děkuju. Zkusím zrušit tu Vídeň. Rád bych ti byl k ruce, kdybys cokoli potřebovala.“

„Vzhledem k tomu, že na to určení původu pospícháš, bude se mi pomocník hodit.“

Gabriel vzal telefon, ze seznamu vyroloval číslo a zmáčkl zelený emotikon. Po spojení se představil a požádal jakéhosi Karla německy o pomoc. Ten nejspíš souhlasil, protože Gabriel řekl, že propozice posílá mailem. Pak poděkoval

a zavěsil. Z batohu vytáhl tablet a ponořil se do psaní. Nechala jsem ho a šla do ložnice balit. Po chvílce zaťukal na dveře.

„Pojď dál,“ houkla jsem.

„Neruším?“ zeptal se.

„Zavřela jsem, abych nerušila tebe,“ mrkla jsem na něj.

„Vyřízeno,“ usmál se. „Zůstanu s tebou, jak dlouho bude třeba.“

„Fajn, tak jdeme balit pracovní kufry,“ kývla jsem na něj a vystrkala ho do chodby.

Po půl hodině kroutil nad dalšími třemi zavazadly hlavou. „Opravdu toho tolik potřebuješ?“

„Nejspíš ne úplně všechno, ale chci mít jistotu. Ostatně proto jsem odpoledne říkala, že by bylo lepší, kdybys ten šperk přivezl sem. Jednodušší tedy určitě. Mám strach, aby mě s tou hromadou tašek vzali do letadla.“

Vzápětí mi došel podstatný detail. „Průšvih. Nemám letenku.“

„Klid. Dopadne to dobře,“ usmál se.

„Jo? Hodláš mě propašovat do zavazadlového prostoru? Další kufr už nemám. Takže předpokládám, že ji máš ty, a tudíž to vypouštím,“ oznámila jsem a zatáhla zip na poslední tašce. „Hotovo. Nedal by sis víno? Od italského klienta jsem dostala bednu Brunella. Ještě jedna láhev mi zbyla.“

Řekl, že rád ochutná. Podala jsem mu otvírák a sáhla do příruční vinotéky.

„Zklamala jsi mě,“ poznamenal, když nakoukl dovnitř.

Došlo mi, co tím myslí. „Víš, že jsi můj první španělský klient? Tak můžeš ten nedostatek v mých zásobách vína napravit.“

„Budu si to pamatovat.“

Každý jsme vypili dvě sklenky a šli si lehnout. Já do ložnice a Gabriel na sedačku v obývací. Nechala jsem otevřené dveře a povídali jsme si až do půlnoci.

Ráno mě vzbudilo zvonění budíku v hodinkách. Opatrně jsem se vyplížila do chodby a v koupelně za sebou potichu zavřela. Ranní sprcha mě definitivně probrala k životu. Cestou zpátky do kuchyně jsem narazila na Gabriela.

„Neprobudila jsem tě?“

„Moc jsem toho nenaspal,“ ukázal na pohovku.

„To mě mrzí,“ zatvářila jsem se nešťastně.

„Nejdřív jsem si chtěl jít lehnout k tobě, jenže jsem se bál, abys mě nenařkla z obtěžování. Tak jsem si ustlal na zemi. Příště bych riskl to obtěžování.“

„Klidně jsi měl. Skočím pro snídani. Za chvíli jsem zpátky.“

Rychle jsem se obula, stáhla z věšáku bundu a kabelu. U Tonyho jsem vykoupila půlku snídaňového bufetu.

„Uvařila jsi mu večeri a zůstal na snídani. Tak to je vážný,“ uvažoval Tony. Z kuchyně vykoukla jeho manželka Luisa a zaječela: „Nech ji na pokoji. Je dobře, že si konečně našla chlapa. Našince.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Je to Španěl.“

„Ale děvče,“ spustila Luisa. „Italové jsou mnohem věrnější a poslouchají na slovo.“

Tony protočil oči v sloup. „Máš hotové tiramisu? Připrav Alexe dvě porce,“ houkl na manželku.

„Ne,“ vyhrkla jsem. „Už takhle toho mám moc.“

Než jsem se nadála, přirtila se Luisa s krabičkou. „Nekecej,“ zpražila mě. „Chlapa utáhneš na jídlo. To si zapamatuj,“ prohlásila a vrazila mi ji do tašky.

„Já ráno tolik nesnídám,“ pronesl o pár minut později Gabriel.

„Já vlastně taky ne,“ přiznala jsem se.

Dojedli jsme a pak jsem zavolala taxi. Než jsem stačila říct, že potřebujeme odvést na Heathrow, Gabriel mi vytrhl telefon z ruky. „Promiň.“ Pokračoval v hovoru s operátorem. „Omlouvám se, přítelkyně to popletla. Odvoz bude na letiště Blackbushe.“ Pak nadiktoval mou adresu, kterou si zapamatoval ze včerejška, a zavěsil.

„Taký jsi mi mohl říct, že nepoletíme běžnou linkou, ale aerotaxi. Nemusela jsem se nervovat kvůli těm taškám.“

„Možná by ses měla zvážit, aby pilot neomdlel, až ti to všechno spočítá dohromady,“ pronesl vážně.

Překvapeně jsem vydechla. „S aerotaxi jsem už letěla a nikdo po mně tohle nechtěl.“

Neuniklo mi, že mu cukají koutky. „Ty si ze mě děláš leg-raci,“ zatvářila jsem se vyčítavě.

„Nedělám,“ zavrtěl hlavou.

O dvacet minut později jsme naskládali zavazadla do taxi a vyrazili do Blackbushe. Letištní hala byla plná cestujících. Podle oblečení jsem je odhadla na obchodníky nebo jedince, kteří si tohle cestování mohli dovolit pro vlastní zábavu. Překvapilo mě, že řada z nich se zdravila s Gabrielem jako staří známí.

„Počkej tady,“ nařídil mi a zmizel.

Pokrčila jsem rameny a zahloubala se do zpráv v telefonu. Ani jsem netušila, za jak dlouho se vrátil.

„Tak můžeme jít.“ Popadl moje tašky a vyrazil k letadlům. Já za ním. Došli jsme až na konec ranveje, kde stála malá cessna. Na ní se vyjímal nápis Air de Silva.

„To je tvoje letadlo?“ vyhrkla jsem.

Přikývl.

Rychle jsem v telefonu otevřela internet a zadala název Air de Silva. Objevila se dlouhá řada odkazů včetně webovek, na jejichž hlavní stránce se vyjímal obličej majitele a ředitele letecké dopravní společnosti Gabriela de Silvy.

„Ty vole,“ vylítlo ze mě. „A já jsem ti nabízela práci. Asi bych se měla omluvit.“

„V klidu. Užil jsem si to,“ rozesmál se.

„Pokud myslíš fakt, že jsem ze sebe udělala totální blbku...“ Objal mě kolem ramen. „Jdi ty.“

„Mimochodem, poletí s námi ještě někdo?“ zeptala jsem se.

„Já ti nestačím?“ zatvářil se potměšile.

„Nechceš mi naznačit, že budeš za kniplem sedět ty?“

„Doufám, že ti to nevadí.“

„Mělo by?“

Posbírali jsme všechny tašky a nastoupili do letadla. Gabriel se posadil na sedadlo pilota, já vedle něj. Když na něj chlápek v kombinéze mávl, přikývl, nasadil si sluchátka a jedna podal mně. Pak se začal věnovat spoustě ovládacích prvků před sebou a vlastně i přede mnou. Letadlo pomalu rolovalo po vzletové dráze. Jelikož se Gabriel plně soustředil na řízení a komunikaci s věží, rozhodla jsem se sledovat svět kolem nás, který ubíhal stále rychleji, a ve chvíli, kdy jsme vzlétli, se začal zmenšovat. Jakmile jsme vystoupali do předepsané cestovní výšky, můj společník se ke mně otočil.

„Tak co, v pohodě?“ zeptal se.

„Jasně,“ odpověděla jsem.

„Už jsi přemýšlela, kde začneme s pátráním o původu toho šperku?“

„Vzhledem k tomu, že jsme od včerejšího odpoledne pořád spolu, nějak nebyl čas,“ konstatovala jsem.

„Vadí ti to?“

„Jasně že ne. Je to pro mě příjemná změna. Ale abych se přiznala, trochu jsem uvažovala, ze kterého konce tuhle záhadu rozmotat.“

„Přišla jsi na něco?“

„Zkusíme určit ten kámen. Mám jistý tip, ale ten si zatím nechám pro sebe. V návrhářství šperků platí, že každá doba měla svoje vlastní motivy. Tak by se nám mohlo podařit začlenit diadém do určitého časového období. Motivы pak vytvářejí specifický design, jehož autorem je člověk. Stejně jako každý malíř, sochař, architekt nebo jiný umělec nabízí vlastní styl, i zlatníka charakterizují určité znaky jeho práce. Pokud dokážeme spojit takový podpis s konkrétním umělcem daného období, máme teoreticky napůl vyhráno. Pak už bude stačit dohledat, co všechno dotyčný během života vyrobil.“

„Zní to dost jednoduše.“

„To ano.“

„Slyším ale?“

„Stávalo se, že si budoucí majitel nepřál žádnou zmínku o šperku, protože ho nechal vyrobit pro svou milenkou. Někdy majitelé zchudli a byli nuceni své šperky prodat. Noví vlastníci pak nechávali šperky upravovat, takže mohlo dojít k poměrně výrazné změně vzhledu.“

„Tak to jsme v háji,“ podotkl suše.

„Vzdáváš se snadno,“ rýpla jsem si. „Že to jsi ty, přidám ještě jednu informaci. Při určování původu je třeba myslet i na to, že jiné šperky vyráběli Francouzi, jiné Italové a další třeba Portugalci nebo Španělé.“

„Chceš mi naznačit, že kromě stylů klenotnických domů ještě musíme hledat nějaký rys země původu?“

„Přesně tak.“

„Kdo se v tom má vyznat?“ zakroutil hlavou.

„Já, protože sis mě najal a je to moje práce.“

„Takže mám vlastně štěstí, že mi tě Jack doporučil.“

„Nepředjímej. Někdy je historie na informace skoupá a svoje tajemství nevydává. Uvidíme, kam se dostaneme.“

Povzdychl si. „Jenom doufám, že k tomu šperku otec přišel legální cestou.“

„Chápu tvoje obavy,“ ujistila jsem ho.

„Otočme list,“ řekl. „Moc se mi u tebe líbilo.“

„Díky. To jsem ráda. Vzhledem k tomu spaní bych spíš čekala kritiku.“

„Do Londýna létám docela často. Bral bych takový byt.“

„Pro jednoho, maximálně pro dva je ideální. Ale až si jednou pořídím rodinu, budu si muset najít něco většího.“

„Kdybys ho chtěla prodat, jsem první zájemce,“ otočil se ke mně.

„Zklamu tě. Je to ideální investiční bydlení. Centrum, dostupnost, velikost vhodná pro podnikatele, kteří potřebují v Londýně ubytování a nechtějí využívat hotel nebo penzion.“

„No vidíš, a přesně takový jsem já. Tak si ho od tebe pronajmu.“

Protáhla jsem se. „Za pět šest let ti dám vědět.“

„Proč až za tak dlouho?“

„Abych si pořídila rodinu, myslím nějaké dítě, potřebuju nejdřív otce. Zatím se nikdo vhodný nenašel.“

„Není ti smutno, když žiješ sama?“

„Jsem od rána do večera v práci, o víkendech dost sportuju. Nemám čas smutnit.“

„Čekáš prince na bílém koni?“

Rozesmála jsem se. „To jsi trefil. Šlechtic s bílým letadlem.“ Vzápětí mi došlo, co jsem řekla. Cítila jsem, jak rudnu. Pro změnu se rozesmál Gabriel: „A máme vyřešeno.“

Abych zamluvila tuhle trapnou chvíli, ukázala jsem dolů. „Co je tamhle?“

„Část předhůří Alp.“

„Jak to poznáš?“

„Jednak tudy neletím poprvé a za druhé koukám do mapy,“ ťukl prstem na obrazovku.

„Obdivuji každého, kdo se v té zmeti vyzná. Já potřebuji navigaci.“

„Tohle je letecká navigace.“

„No jo, ale nemluví to. Mně musí radit nahlas. Jinak jsem ztracená.“

„Můžu zapnout hlasovou nápovědu, jestli chceš. Ale za dvacet minut přistáváme. Tak by sis to moc neužila.“

„Páni, uteklo to rychle.“

Blížili jsme se k zemi a svět pod námi dostával čím dál jasnější obrysy. Když se objevilo Ženevské jezero, vyjekla jsem: „To je krása!“

„Byla jsi tady už někdy?“

„Ano, ale ještě nikdy jsem jezero neviděla takhle ze vzduchu. Ten tvar půlměsíce je fascinující.“

Gabriel se ke mně otočil. „Víš, čeho si cením na Švýcarsku?“

„Netuším.“

„Jak je svěží, zelené.“

„To chápu vzhledem k tomu, že ve Španělsku je od jara do podzimu všechno suché a žluté.“

Usmál se a oznámil: „Jdeme na přistání.“

Opřela jsem se do sedačky a poslouchala ho, jak komunikuje s věží. Vypadal klidně, soustředěně.

Po několika dalších minutách letadlo lehce nadskočilo a začalo rolovat po příjezdové dráze.

„Vítej v Ženevě,“ řekl, když zajel k přidělené stojánce a vypnul motor.

Kalvinistický Řím, vzpomněla jsem si na přezdívku, kterou mi při jednom ze studijních výletů prozradil ženevský průvodce. Už při první návštěvě se mi tohle město líbilo. Gabriel bydlel ve čtvrti Champel. Když jsme zaparkovali v tiché ulici plné vzrostlých stromů, s pár domy na jedné i druhé straně, napadlo mě, že *tady bych mohla žít*.

„Můžeš prosím otevřít palubní přihrádku?“ řekl. „Je tam dálkové ovládání.“

Zašátrala jsem uvnitř. „Vidím servisní knížku, utěrku a nějaké papírky. Jinak nic.“

„Sakra,“ zabručel. „Asi jsem ho omylem odnesl do domu. Počkej tady. Dojdu pro něj.“ Zmizel ve vchodových dveřích, se kterými sousedila ohromná garážová vrata. Než se vrátil, stačila jsem si všimnout bílé stěny domu s pár úzkými okny a také černého sportovního vozu, pomalu projíždějícího ulicí. Když míjel Gabrielovo auto, ještě víc ubral plyn. Ve chvíli, kdy se otevřely vchodové dveře a vyšel Gabriel, řidič přidal.

„Co chtěl?“ zeptal se.

Pokrčila jsem rameny. „Nevím. Dovnitř nebylo přes ta tmavá skla vidět. Asi někoho hledal.“

Znovu se posadil za volant a nastartoval. Jakmile se začala otevírat garážová vrata, vjel dovnitř.

„Takže jsi ho zapomněl doma,“ poznamenala jsem.

„Co?“

„To dálkové ovládání.“

„Právě že ne,“ pronesl roztržitě. „Otevřel Hans.“

Když zaparkoval v ohromné garáži, přiřítit se k mým dveřím drobný chlápek. Otevřel je a spustil záplavu slov ve švýcarské němčině, ve které jsem se utopila už po druhé větě.

„Představím vás,“ řekl Gabriel. „Alexo, to je Hans Krammer. Údržbář a zahradník. Hansi, slečna Hartová je z Londýna a teď se mnou bude nějaký čas bydlet.“

Hans se zatvářil, jako že chápe, a mrkl na mě.

„Marly je s vámi?“ zeptal se Gabriel.

„Ano, v kuchyni,“ odpověděl Hans.

Vyndali jsme zavazadla z kufru a údržbář a zahradník v jedné osobě je popadl a odnesl kamsi do útrob domu.

Chytla jsem Gabriela za ruku. „Kam s nimi jde?“

„Předpokládám, že do jídelny,“ usmál se. „Jdeme za ním. Určitě máš hlad.“

Marly svého muže očividně přerostla jak do výšky, tak do šířky. Když mě uviděla, otočila se ke Gabrielovi a francouzsky mu vynadala mu, proč jí neřekl, že bude mít hosta. Připravila by něco jiného, a ne migas a empanadu.

„Alexo, to je Marly, dobrá duše tohohle domu,“ představil ji.

Podala jsem jí ruku a francouzsky ji ubezpečila, že migas a empanada jsou pro mě naprosto skvělá jídla.

Marly zalomila rukama. „Migas je pro chudáky. Ale tenhle,“ ukázala prstem na Gabriela, „by ho nejraději jedl pořád.“

„To se nedivím, něco podobného jsem jedla v Itálii. Taky skoro denně,“ přiznala jsem.

„Ježíši, slečno, jak to, že mi rozumíte? Starej říkal, že jste Angličanka.“

„Žila jsem šest let ve Francii.“

„A dost, Marly,“ přitočil se k nám Gabriel. „Ještě mi tady umře hladu. Jdeme jíst.“

„Je prostřeno,“ ukázala k pokoji za kuchyní, který se pyšnil nádherným výhledem do zahrady.

Otočila jsem se ke Gabrielovi. „Nedivím se, že jsi tady zůstal.“

„Po obědě se půjdeme projít. Souhlasíš?“

„Moc ráda.“

Když Marly uviděla, jak jsme vymetli talíře, zeptala se, jestli si dáme moučník a kávu.

„Až se vrátíme z venku, uděláme si ji sami. A do zítřka máte volno,“ mrkl na ni.

Marly na něj s úsměvem zahrozila a s Hansem zmizeli v chodbě.

Gabriel otevřel francouzské okno a vyrazili jsme do zahrady. Po pár metrech jsem se ohlédl. Dům z téhle strany vypadal úplně jinak.

„Z venku jsem si myslela, že to je moderna, a teď vidím, že jsem se pořádně spletla.“

„Postavili ho v polovině devatenáctého století. Pak ho každý z majitelů různě přestavoval. Až teprve otec mu vtiskl jakousi dvojí tvář. Chtěl pro maminku soukromí připomínající Španělsko a z pohledu ulice ničím nevybočující moderní ráz.“

„Je pořádně veliký. Kolik vás tady bydlelo?“

„Já s rodiči. Máma doufala, že sem za ní budou jezdit vnoučata. Jenže pak onemocněla a na bráchovy řvoucí haranty neměla myšlenky.“

„Ty máš děti?“

„Zatím ne.“

Rozhodla jsem se raději otočit list, protože mu tahle část rozhovoru byla očividně nepříjemná. „Dala bych si to kafe,“ požádala jsem.

„Můžu ti pomoci?“ zeptala jsem se, když v kuchyni zamířil ke kávovaru.

Ukázal ke skřínce na protější stěně. „Tamhle jsou malé talířky a v lednici dort. V zásuvce pod skřínkou najdeš lžičky.“

Než se rozvoněla káva v hrnečcích, nakrájela jsem Marlyin cheesecake. Posadili jsme se k barovému pultu a mlčeli. Pomalé ujídání z talířku mi pomohlo oprostít se od faktu, že na mě Gabriel už pár minut civí.

„Co je,“ zvedla jsem obočí. „Počítáš mi drobky?“

Vykulil oči a pak se rozesmál. „Promiň. Zamyslel jsem se.“

„Prozradíš mi nad čím?“

Upřeně se na mě zadíval. „Neurazíš se?“

„Nemám to v povaze.“

„Vždycky jsem si myslel, že Angličanky jsou ošklivé. Jenže jsem se spletl.“

Tentokrát jsem se rozesmála já. „Vyřídím to své švédské babičce.“

Jeho zkoumavý pohled mě začínal znervózňovat. Sklouzla jsem z barové židle. „Ráda bych se převlékla a šla pracovat.“

Vzal moje tašky a vyrazil s nimi do chodby. „Spát budeš v patře. Vedle mé pracovny.“

Když zmáčkl malé tlačítko u nenápadných dveří, překvapeně jsem vyjekla. „Vy tady máte výtah?“

„Otec fandil technickým vymoženostem a předvídal. Výtah nechal zabudovat při rekonstrukci domu. V poslední fázi nemoci oba rodiče sotva ušli pár metrů a tahle vymoženost se ukázala jako velmi praktický pomocník,“ vysvětlil.

Než jsem stačila zareagovat, výtah cinkl a dveře se otevřely. Po pár krocích jsme vešli do velké místnosti s prosklenou čelní stěnou, za kterou byl vidět malý balkon.

„Závidět se nemá,“ podotkla jsem, „ale když si vzpomenu na svůj kamrlík za obchodem, tak...“

„Ve firmě je nás deset. Sem se vejдем.“

„Aha, takže tady nebudeme sami?“

„Dole je ještě jedna pracovna.“

„Dobře. Pracovní věci nechám tady. Kam si můžu dát tašku s oblečením?“

Došel ke stěně obložené dřevem a otevřel téměř neviditelné dveře. „Pojď se mnou,“ vyzval mě.

Za pracovní se nacházela úžasná malá ložnice s francouzským oknem. Starožitný interiér se nesl v duchu zařízení zbytku domu.

„Tamhle je koupelna,“ ukázal Gabriel na vyřezávanou zástěnu, za kterou se skrývaly další dveře. „Kdyby ses v noci bála, stačí přejít pracovnu. Na druhé straně jsou totiž ty samé dveře a tam mám ložnici já,“ mrkl na mě.

Snad to nebude tak hrozné, pomyslela jsem si. Nahlas jsem poznamenala: „Fajn, jdu se opláchnout a přijdu za tebou.“

Pochopil a zavřel za sebou zvenčí. Rychle jsem se převlékla a pospíchala do koupelny, která měla z jedné strany široký výhled do zahrady a z druhé úzký průzor na ulici. Vyhlédla jsem ven. Kolem domu projíždělo stejné sportovní auto jako před chvílí. Vnutila jsem si myšlenku, že řidič asi někoho hledá, a pospíchala jsem za Gabrielem.

Seděl u psacího stolu a před sebou měl otevřenou zlatou šperkovnici. Uvnitř, na rudém sametovém polstrování, ležel diadém. *Z toho kouká pořádný průšvih*, napadlo mě, hned jak jsem ho uviděla. Nepříliš optimistické rozpoložení na mně nejspíš muselo být vidět, protože se Gabriel zeptal: „Děje se něco?“

„Jen tak ze zvědavosti jsem se podívala tím úzkým okénkem v koupelně na ulici.“

Zvedl obočí. „A byl tam bubák.“

„Ne, ale to auto.“

„Jaké?“

„Ulicí zase projížděl ten černý sporták, který jsme viděli před chvílí. Hele, možná slyším trávu růst, ale jsem hodně opatrná. Už vzhledem k tomu, s jak drahými věcmi pracuju.“

„Jdu se podívat,“ řekl a vyběhl na chodbu.

Popadla jsem mobil a nacvakala zblízka pár snímků diadému. Vyšlo to jen tak tak. Gabriel se objevil ve dveřích vteřinu poté, co jsem strčila telefon do kapsy. Na moment se zarazil. „Tak co?“ zeptal se.

„To mi spíš řekni ty? Viděl jsi někoho?“

„Ne.“

„Jen tak na okraj. Kdyby ses chtěl zeptat, jakou tohle má hodnotu,“ ukázala jsem na diadém, „tak ti neodpovím.“

„Myslel jsem, že děláš i odhady.“

„Ano, ale tohle je historický kousek, jehož cena bude nevyčíslitelná. Měli bychom se pustit do práce a snažit se zjistit, kdo je skutečný majitel. I když vaše rodina nejspíš nemá hluboko do kapsy, tenhle šperk by byl i na vás dost.“

Gabriel se zamračil. „Proč mám pocit, že nás považuješ za zloděje?“

„Tak pozor,“ zvedla jsem hlas. „Nic takového jsem neřekla. A jestli si to myslíš, zeptej se sám sebe proč. Třeba najdeš odpověď. Navíc si matně vzpomínám, že ses v Londýně vyjádřil ve smyslu, jestli tvůj otec k tomu šperku přišel legální cestou.“

Stál opřený o futro a mlčel. Po pár minutách nepříjemného ticha se odlepil a zamířil k vitríně s tmavým sklem. Otevřel ji, vyndal láhev koňaku a dvě skleničky. Přešel ke stolu, posadil se a nalil. Jednu skleničku postavil přede mne a druhou o ni cinknul. „Omlouvám se,“ skoro zašeptal.

Začínalo mi ho být líto. Zvedla jsem sklenku a napila se. Jemně kořenitá chuť koňaku příjemně zahřála na patře. „Že moje rodina není tak úplně v pohodě,“ podotkla jsem, „mi došlo už na základce. A docela dlouho jsem se s tím nedokázala vypořádat. Děti nerady přijímají fakt, že tatínek s maminkou nebo velký brácha nejsou hrdinové všedního dne.“

„Jack mi tvrdil, že jsi studovala dějiny umění. Ale vypadá to spíš na psychologii.“

„Vedle svého otce tenhle obor studuju rovnou v praxi.“

Znovu nám nalil.

„Když dovolíš, ráda bych začala pracovat,“ odsunula jsem sklenku stranou. Pak jsem začala vytahovat z tašek knihy, počítač, pracovní kufřík a další pomůcky.

„Co s tím vším budeš dělat?“ vyzvídal Gabriel.

„V první řadě se soustředíme na rozklíčování původu tady toho průšvihů,“ mávla jsem rukou k diadému.

Chtěl cosi dodat, ale zpozorněl. V přízemí se ozvalo lehké cvaknutí a vzápětí po něm sotva znatelný klapot bot na schodech. Někdo šel nahoru a snažil se, aby ho nebylo slyšet. Gabriel zavřel šperkownicy a schoval ji pod stůl. Rychle jsem přeběhla do ložnice a z kabelky vytáhla zbraň.

„Manolo, co tady děláš?“ ozval se z pracovny Gabrielův hlas.

„Přijel jsem si pro ten diadém. Kupec nechce čekat,“ odsekl přichozí.

Tenhle příběh si tedy rozhodně nenechám ujít, napadlo mě. Prudce jsem otevřela dveře a spustila: „Lásko, nedáme si něco k jídlu?“

Gabriel na mě vytřeštěně zíral.

„Jejda, my máme návštěvu,“ pokračovala jsem v rozehraném partu.

„Kdo jste?“ vyštěkl obtloustlý snědý chlápek tak kolem padesátky.

Prošla jsem kolem něj a posadila se Gabrielovi na klín. „Nepředstavíš nás, zlato?“

„To je můj bratr Manolo.“ Pevně mě objal. „Moje přítelkyně Alexa.“

Nejstarší de Silva se zamračil. „Co to tady vyvádíte?“

„Spíš jsme vyváděli, až nám z toho vyhládlo, vid' zlato?“ mrkla jsem na Gabriela.

Pochopil. „Chtěli jsme si dát něco k jídlu. Pojd' s námi a probereme ten šperk.“

„Nemám čas,“ ohradil se Manolo.

„Přece bys mi nedal košem, když budeme brzy příbuzní,“ podotkla jsem. *Páni, můj otec by měl ze mě radost, lžu, a ani se u toho nečervenám.*

Velký bratr se zatvářil pochybovačně. „Jako že se bude Gabriel ženit?“

Vzala jsem ho v podpaží a pomalu táhla ke dveřím. „A co je na tom špatného?“

„Proč jsi mi o ní neřekl?“ otočil se Manolo k bratrovi.

„Tak za prvé se jmenuje Alexa a za druhé nemusíš všechno vědět,“ odsekl Gabriel.

„Kde jste se seznámili?“ vyzvídal Manolo.

„V Londýně,“ odpověděla jsem.

„Ty jsi Angličanka?“

„Ne tak úplně,“ zareagoval Gabriel.

„Jak tomu mám rozumět?“ pokračoval Manolo.

Naklonila jsem se k němu a zašeptala: „Stopy hledej na severu.“

Vykulil oči a pak se poprvé usmál. „Tak proto jsi tak vysoká. A hezká.“

Poplácala jsem ho po rameni. „Ty lichotníku.“

V takto duchaplném rozhovoru jsme došli do kuchyně. Gabriel otevřel lednici a vyndal zbytky od oběda. Všechno zručně naskládal na talíře a odnesl do jídelny.

„Dáme si víno,“ mrkla jsem na něj.

Přikývl. Vyndal ze skříňky tři sklenice, z vinotéky láhev červeného, otevřel ji a nalil nám.

Manolo zvedl sklenku. „Tak na vás dva.“

„Děkujeme,“ uchichtla jsem se.

V hlavě mi ovšem hučelo jako v úle. Bylo jasné, že jestli si Manolo bude chtít ten diadém vzít a odvézt ho domů, nic s tím neudělám. Nezbyvalo, než ho ještě jednou pořádně prohlédnout a nafotit.

„Ty vůbec nepiješ,“ podotkl Gabrielův bratr.

„Trochu ztrácím chuť, asi rýma,“ plácla jsem první kravinu, která mě napadla. Následně se mi podařilo předvést ukázkové kýchnutí. S výmluvou, že si musím pro kapesník, se mi podařilo dostat se zpátky do pracovny. Zpod stolu jsem vytáhla šperkovnici a otevřela pracovní kufr. Když jsem si ho před časem vybavovala, padla mi do oka i souprava na snímání otisků prstů. Tenkrát jsem ji pořídila spíš z legrace. „A teď se bude hodit,“ řekla jsem potichu a natáhla si ruka-

vice. Práce pod časovým tlakem mě odjakživa dokázala vybudit k rychlému dotažení úkolů do konce.

S poslední fólií, kterou jsem stáhla z diadému, se zezdola ozvalo: „Alexo?“

„Ano, zlato?“ houkla jsem do chodby.

„Neusnula jsi tam?“ hulákal Gabriel.

„Zasekl se mi zip u tašky,“ zalhala jsem a ani mi to nevalilo. Trochu mě překvapila ta samozřejmost.

„Chceš pomoci?“

„Ne, už to skoro mám.“

Rychle jsem nacvakala mobilem pár detailních snímků diadému a odeslala je Meg. V kuchyni mi neunikla vypitá láhev a Manolo, který otvíral další.

„Omlouvám se za zdržení. Nechtěla jsem ten zip rozbít, tak jsem si s ním musela trochu pohrát.“

Gabriel mávl směrem ke komodě na opačném konci místnosti. „Pro příště. Kapesníky jsou tamhle v zásuvce.“

Vtom mi zazvonil v kapse telefon. „Meg. To je pracovní. Vezmu si hovor na terase, abych vás nerušila.“

Pečlivě jsem za sebou zavřela a poodešla mezi stromy.

„Ahoj, Meg,“ pozdravila jsem ji. „Voláš kvůli těm fotkám, vid.“

„Ano. Co s nimi mám dělat?“

„Poslouchej, nemám moc času, takže v krátkosti. Přijel Gabrielův brácha a chce ten diadém odvézt do Španělska. To se samozřejmě nelíbí Gabrielovi a mně už vůbec ne, protože si myslím, že v tom je nějaká levota. Mohla by ses na ty fotky podívat? Třeba tě něco napadne. A pak mám ještě jednu věc. Sejmula jsem z něj otisky prstů.“

Meg mi skočila do řeči: „Konečně se ti hodila ta sada pro malé detektivy.“

„Zkusím nějak vymyslet, jak bych ti je mohla poslat. Odesla bys je tátovi, aby zjistil, komu patří?“

„Cože? Jackovi?“

„Hele, taky z toho nemám radost. Jenže chci vyzkoušet všechno.“

Povzdychla si. „Dobře.“

„Já teď hlavně potřebuji vymyslet, jak zabránit Gabrielovu bráchovi, aby odjel s tím diadémem.“

„Tak může odjet jenom se šperkovnicí, ne?“

„Člověče, ženská, já tě nemít, tak si tě musím vymyslet,“ vyjekla jsem, protože mi vnukla nápad.

„Taky si myslím,“ souhlasila a zavěsila.

Vrátila jsem se zpátky do jídelny. Z druhé láhve zbývala sotva půlka.

Manolo mě chytil za ruku. „Pojď si k nám sednout. Musíš mi taky o sobě něco říct. To bude Eva koukat.“

„Kdo je to?“ zeptala jsem se.

„Moje žena. Tvoje budoucí švagrová,“ zachechtal se.

„A kdy se vracíš? Že bychom to nechali na zítra.“

„Dneska. V šest pro mě přijede auto. I když má můj brácha leteckou společnost, já musím létat sockou.“

Spolkla jsem sprostou slinu a ušklíbla se. „Co bys chtěl vědět?“

„Jak jste se vy dva seznámili.“

„Potřebovala jsem vyřídit v Itálii jednu zakázku. Nebyly letenky, šlo o dost peněz. Zmínila jsem se před otcem a ten mi dohodil Gabriela.“

Manolo se na vteřinu zamyslel. „Jak se vlastně jmenuješ dál?“

„Hartová.“

„Nejsi náhodou dcera starýho Jacka Harta?“

„Jsem.“

„No páni. A ví tvůj tatík, s kým chodíš?“

„Jsem velká holka. Mému tatíkovi by nebylo nic ani do toho, kdybych spala s Méďou Bédou.“

Gabriel vyprskl smíchy.

„Chceš mi naznačit, že místo jednoho sarkastického člena rodiny budeme mít dva?“ zamračil se Manolo.